

A promotional poster for the book 'Illangók' by Eszes Rita. The top half features two young men: one on the left looking upwards and to the right, and one on the right looking directly at the camera. They are set against a background of golden, glowing leaves. The bottom half shows a dark, atmospheric illustration of a large, ornate building with multiple spires and a clock tower, possibly a castle or a grand estate. The overall color palette is dominated by gold, brown, and dark tones.

„Az utolsó fejezetig képes volt
meglepetést okozni.” – *Dalma*

ILLANGÓK

finep
selection

ESZES RITA

ESZES RITA

ILLANGÓK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Danielnek és Maxnak

„...szép aranyhajú tündérleányok jártak át a Macskaréven; de mióta egy gazember a tündérek asztalánál jóllakozva háládatlanul rácsúnyított, azóta soha sem látta senki többé a tündéreket... a csillagokba szálltak, s ha talán léteznek is, nem érintkeznek halandó emberekkel, mert ezek mindig gonoszabbak.”

(Ipolyi Arnold: Magyar mythologia)

Olivérnek és Pelárdnak, az „ikreknek”.
Sose felejtek a kalandoktól!

1. MARK

– **NE SZÍVJ MÁR VEZETÉS KÖZBEN!** Főleg ne egy idegen országban!

Mark tudta, hogy semmi értelme kioktatni az ikertestvérét. Nyaralnak, és Patrick ilyenkor még annyi szabályt sem hajlandó betartani, mint egyébként. Így inkább megálltak, és átvette tőle a volánt. Amikor helyet cseréltek, dühösen lehúzta az ablakot, és felgyorsított, hogy a friss levegő kiűzze az édeskés illatot.

A tervek szerint egy hónapig nem adják vissza a kocsit, de akkor is! Ez mégiscsak egy közút, ha úgy is néz ki, mintha évek óta nem járt volna erre senki rajtuk kívül.

A földút felvert pora kaparta a torkát. Elfojtott egy krákogást, és indulás óta először ötlött fel benne, hogy talán hiba volt eljönni. Most aztán bébicsószködhet, hogy az öccsét kordában tartsa.

Persze az egész Patrick ötlete volt. Annyira jól tudta előadni magát, hogy a szülei teljes mellszélességgel támogatták az utazást. Az iskolán épp csak átevickéltek, nyaranta meg vitorláztak a barátokkal, de most Patrick közölte, számára vége a fősulinak, és ideje tenni valami olyat, ami hatással lehet a jövőjére. Elhitték neki.

Mark tudta, hogy az egész másról szól: ez egy mentőakció, mégpedig az ő „megmentésére”.

Patrick kereken kijelentette, hogy hányingere van a szépreményű Mrs. Kelly Nolantól, és nem várja ölbe tett kézzel, hogy a tesója, pusztán megszokásból, az egyetem után egy jó állással és egy menyasszonnyal megfeleljen az elvárásoknak. Inkább bedob egy apró kavicsot az állóvízbe, hátha...

Mark tényleg hajlamos volt a kitaposott úton járni, de ettől még boldognak érezte magát Kellyvel. Viszont azt is be kellett látnia, hogy jólesik egy kis távolság tőle. Ez még csak egy iskolai románc, nem kérte meg Kelly kezét, és a lány se célzott a házasságra. Márpedig ha ő akar valamit, az előbb-utóbb kiderül.

Ez az erdélyi utazás például egyáltalán nem volt ínyére. Duzzogása, apró kis büntetései, és az, hogy annyira csatlakozni akart, olyan érzést keltett Markban, hogy itt és most meg kell húzni egy határt. Kitalált hát valami mesét a családi kötelékek megerősítéséről, a gyökerek fontosságáról, és viszonylagos békességben sikerült eljőnnie Írországból. Végül is egy hónap nem a világ.

– Azért rendes ettől a Polli nénitől, hogy ránk hagyta a házát – jegyezte meg békülékenyen.

Patrick csukott szemmel süttette az arcát a lemenő nap fényében, úgy válaszolt:

– Szerintem ezzel is csak a nagyit akarta szívatni.

Mark megvonta a vállát.

– Biztos ezer éve megbánta már, hogy összeveszett a családdal. Ez az örökség valami békülésképe lehetett.

– Hát igen, a legjobbkor.

Mark annyiban hagyta a dolgot. Inkább nem akarta tudni, hogy ez cinikus megjegyzés volt a halál utáni békülésről, vagy őszinte

elismerés, amiért sikerült Kellytől megszabadulni legalább a nyár egy részére.

Már beesteledett, mire a kastélyhoz értek. A sok zötyögés és huppanó után a táj az idő múlásával egyre békésebb lett. A meredélyek dombokká szelídültek, és a szikkadt, napsütötte mezőket felváltotta a hűs fenyőerdő. A széles földút helyett már csak évtizedek vájta keréknyomok mutatták a helyes irányt. Mark vezetés közben még az autó zörejét is szentségtörésnek érezte.

Egy ideje már sejteni lehetett a birtok közelségét, mert a fák mögött néhány méterrel tömör kőkerítés húzódott párhuzamosan az úttal. A semmiből bukkant elő és abba is veszett bele; épületet nem lehetett látni mögötte, úgy nézett ki, mintha a túloldalán háborítatlanul folytatódna a táj. Ahogy a kerítés, a bejárat is váratlanul ugrott eléjük. A kőfal és az ösvény egyszerre enyhén elkanyarodott, és az autó reflektora egy hatalmas, kétszárnyú, kovácsoltvas kaput világított meg.

Mark és Patrick épp megállt a kocsival, amikor a kapu mögött felbukkant egy futva közeledő fiú. Körülbelül velük lehetett egyidős, kezében gereblyét tartott, amit a közelükbe érve egyszerűen elhajított, és a kapu alján lévő zárral kezdett babrálni, hogy mindkét szárnyat szélesre tárhassa. Mialatt az autó áthaladt a bejárat vonalán, lekapta a sapkáját és vidáman integetett vele, majd fülig érő szájjal előreszaladt, és maga elé mutogatott, bizonyára az épület irányába.

– Nem illene felvennünk vagy ilyesmi? – kérdezte kissé zavartan Mark.

– Én azt hittem, hogy ezek a kapuk már mindenütt maguktól nyílnak – fordult hátra Patrick az ülésén, mintha nem is hallotta volna.

Mark a szürkületben is látta, hogy a kerítés körüli vadregényes táj után a kert beljebb már szépen gondozott. Az utat szegélyező fasor mögött egy pillanatra kerek kis tó tűnt fel, túlpártjáról egy macska figyelte őket. Mark talán észre sem vette volna, ha nem éppen az a hely neve, ami: Macskarév.

Nem különösebben kedvelte a macskákat, de ez igazi jelenség volt: majd' kétszer akkora, mint egy átlagos kandúr, mégis kecses és finom járású, ez rögtön kiderült, ahogy egymásba akadt a pillantásuk, és az állat, mintha csak őt követné, megindult az autóval párhuzamosan. Sötétszürke, viszonylag hosszú bundája volt, a nyaka körül igazi gallérral, mintha oroslánok lettek volna a felmenői. De ami különösen lenyűgöző volt, az a tekintete. Mark először mélyzöldnek, majd izzó sárgának látta, mintha két pislogás között megváltozott volna a szeme színe. Egészen beleborzongott, és örült, amikor a macska néhány méter után lemaradt. Visszafordult az úthoz, és félretolta a rátelepedő kellemetlen érzést. Szürkületben könnyen megcsalja az embert a látása.

Ahogy továbbhaladtak, kirajzolódott az épület is, aminek állapota a kerthez képest meglepően siralmas volt. A terméskőből készült fal sok helyen omladozott, és a bejárat fölött is csak egy apró lámpa pislákol. A faberakásos ablakokon a festék lepattogzott, a padlástér szintjén pedig az üveg is hiányzott. A csipkés kis tornyok ablakkereitei nyitva álltak az éjszaka előtt, a denevérek ki-be szálldostak és köröztek az épület körül. Mark ezt kifejezetten ide illőnek és hangulatosnak találta.

Mindent összevetve lehetett volna sokkal rosszabb is a helyzet.

Patrickkel együtt kiszálltak az autóból és körbenéztek. A fiú most érte be őket, és erős akcentussal, de angolul köszönt.

– Jó estét! Az én nevem Forrás Mihály, mindenkinek csak Misi. – Szinte összecsapta a bokáját, annyira tiszteletteljes akart lenni. Még csak feltűnően bámulni sem kezdett, ahogy általában mindenki, ha két ennyire egyforma arcot lát.

Patrick elmosolyodott.

– Mark. Patrick – felelt, először a testvéreire, aztán saját magára mutatva. Megköszöri a torkát, és magyarul folytatta: – Örülünk a találkozásnak. És köszönjük, hogy ilyen későn is kinyitottad nekünk a házat! – Kicsit belepirult a mondatba, mert nem sikerült tökéletesen kiejtenie a szavakat, de a fiú elismerően fütytyentett.

– Beszéltek magyarul! Gyertek, biztosan elfáradtatok! Megmutatom gyorsan a házat, és választhattok szobát. Édesanyám küldött vacsorát, bár igazából rendelni is tudtok.

Mark kikerekedett szemmel a testvéreire nézett. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy jól értette, amit hallott, nemcsak, mert nem hitte, hogy az erdő közepére vacsorát rendelhetnek, de mert ez a Misi is olyan furcsán beszélt: nem csak gyorsan, de a magyarországitól eltérő kiejtéssel is. Ő azonban láthatóan teljesen feloldódott, amiért az anyanyelvén társaloghat tovább, és szinte légvétel nélkül folytatta:

– Én vagyok itt a lovasz. A kastélyhoz tartozik egy lovarda is, ami a Varságban van, ott szoktam dolgozni. Saját lovai már nem voltak a nagyságos asszonynak, de korábban egész ménes volt itt. Persze akkor én még nem is éltem. De a lovarda jó. Két falubéli is tart ott lovakat a turistáknak, meg van egy kocsihajtó is, aki hintóval szokta körbevenni a környéken az érdeklődőket. Majd kipróbálhatjátok. Itt is van egy hintó a fészerben, de az nagyon régi, a kereke is kitört, meg kellene csinálni. Csak a nagyságos asszony soha nem akarta. Meg persze vannak, akik a saját lovukat tartják a lovardában, bérben. Ezek adják

a bevételeket. Hát nem sok, de persze én nem látok bele a könyvelésbe. De biztos oka volt, hogy soha nem csinálhattam meg azt a hirtőt. Mondjuk, én kicsinosítottam volna ingyen is, a magam kedvére.

Mialatt tartott a szóáradat, lassan oldalazott felfelé a kapu előtti lépcsősoron, vissza-visszanézve a látogatókra. A két fiú meglepetten követte, próbálták minél inkább felfogni a mondatokat.

– Szóval, ez itt a főbejárat. Van egy másik is, oldalt, ott egy kis csigalépcső vezet fel a konyhába. És van egy szoba, aminek a teraszáról is le lehet menni a kertbe. Erre van a konyha! – Előresietett az egyik irányba, majd kinyitott egy ajtót. – Betettem az asztalra, amit édesanyám küldött, meg bepakoltunk a kamrába is. Csak hideg ételek, de van egy pizzéria, ami hajlandó ide is szállítani, ott a rendelős lap a falon! – Ezt olyan büszkén mondta, mintha személyesen intézte volna el. Aztán kicsit lehervadt a mosolya, ahogy az órájára nézett. – Persze, ilyenkor már nem jönnek ki, de végül is pizzát bárhol, bármikor eheth az ember. Mondjuk, itt most nem. – Újra csüggedt arcot vágott. Patrick megveregette a vállát.

– Bármi jó lesz. Csak mutasd meg a ház többi részét úgy nagyjából, és ellesszünk.

– Rendben! Nem nehéz kiigazodni, nem olyan nagy az egész... – Majd, nehogy sértőn hangozzék, hozzátette: – Mert csak vadászkasztély. De annak egészen nagy. És szép.

Több egymásba nyíló, alig bútorozott helyiségen is átvezette őket, megmutatta a teraszos hálószobát, a könyvtárat, ami nemrégiben sajnálatos módon erősen beázott és megrongálódott, majd a folyosó végén áhítatosan kitért egy kárpitozott ajtót, és megállt a küszöbön. Mark lépett be elsőként, és elismerően fordult körbe.

– Hát ez már valami! Gyönyörű ez a bútor! Biztosan nagyon régi! – Megérintette a szoba közepén álló, robusztus ágy egyik faragott

oszlopát, és két karját kitérve hanyatt dőlt a matracon. – Hullafáradt vagyok!

– Ez volt a nagyságos asszony szobája – mondta halkan Misi. És még csendesebben hozzátette: – És itt találták meg az ágyában.

Patrick hangosan felröhögött, Mark pedig felugrott és kihúzta magát.

– Azt hiszem, a teraszos szobát választjuk, nem igaz? Nekem az tetszett a legjobban!

Kifelé indulva egy pillanatra megállt az ajtó melletti komódnál, ami fölött kézzel szótt faliszőnyegen lányok táncoltak, virágkoszorúval a hajukban. Mellettük kis tó, egyikük épp a partján üldögélő, ember nagyságú macska fejére helyezte a saját koszorúját. Mark alaposan megnézte a képet és a szépen kidolgozott arcokat.

– Idefelé is volt a tóparton egy hatalmas macska – bökött a szőnyegre. – Nem ekkora, de éppen ilyen. A házhoz tartozik?

– Ó, nem, az nem lehetséges – válaszolt Misi megszeppenve. – Az ott a képen a Macskakirálynő és az illangói. Afféle tündérek. A valóságban nem jönnek ide macskák, mert a nagyságos asszony mindig is kutyákat tartott. Pulikat. De vannak őzek az erdőben! Az is jó.

Mark elismerően bólintott. Szimpatikus volt neki, hogy Misi az életben mindennek örül. Patrick azonban a gyakorlati problémákkal volt elfoglalva.

– Oké, én meghalok éhen. Majd később kipakolunk, most inkább együnk! Maradsz?

– Hát, nem akarok zavarni... – szabódott Misi.

– Ugyan már! Hacsak nem vagy te is nagyon éhes. Csak vicceltem. – Azzal elindult vissza a konyha felé. – Mesélhetnél közben erről a mi Polli néninkről. Minek is mondtad, nagyságos asszonynak?

– Ti nem nagyon kedveltétek őt, igaz? – kérdezte gyanakodva Misi. Komótosan elkezdett kipakolni az asztalon lévő kosárból.

– Nem is ismertük – mondta Patrick, és beletúrt a kosárba, hogy kicsit felgyorsítsa a folyamatot. – Bocs, de én tényleg nagyon éhes vagyok!

– Polli néni a dédnagymamánk ikertestvére volt – vette át a szót Mark, és kenni kezdett egy szelet kenyeret. – A szüleik hamar meghaltak, de volt egy... gyámjuk, az apjuk barátja, ha jól emlékszem, ugye? – A mondat felénél angolra váltott, és már a testvéréhez intézte a szavait.

– Ühüm. – Patrick teli szájjal bólogatott, aztán, mivel Mark is ezt tette, ő is angolul folytatta az egyszerűség kedvéért: – Amikor a dédnagymamánk tizennyolc éves volt, terhes lett a nagymamánkkal, ettől a bizonyos gyámtól, aki aztán persze eltűnt, úgyhogy a nagymamánkat Polli nénival ketten nevelték. A nagy ötvenhatban valami forradalmi hevületében elszökött Magyarországra, onnan meg Írországba menekült, és már ott házasodott össze a nagypapánkkal, aki szintén menekült volt. Szóval az anyukánk magyar, bár már ott született, az apánk pedig ír. Főleg a nagyinktól tanultunk magyarul, aki irtó nagy arc egyébként! Meg négyéves korunkig a dédnagymamánktól is. Amikor a nagyszüleink letelepedtek, a nagymamánk kivitte őt is, úgyhogy velünk élt még haláláig. És hát hívták Polli nénit is, aki azt mondta, jön majd, csak még elrendezi az ingatlanokat. A dédnagymamánk mindenét a nevére írta, ő meg végül csak egy csekket küldött maga helyett. Teljesen befordult, itt maradt egyedül, senki nem értette – vonogatta a vállát. – Egy idő után megszakította a családdal a kapcsolatot, még a testvére temetésére sem jött el, pedig nagy értesítette.

– Jó, mondjuk, akkor már elmúlt nyolcvan – mentegette Mark.
– De a lényeg, hogy mi sosem találkoztunk vele, nem akarta, hogy bárki meglátogassa, és igazából meg voltunk győződve róla, hogy utálja az egész családot, amiért a nagyfi lelépett és aztán elszakította a déditől is. Egészen döbbenetes, hogy ránk hagyott mindent!

– Hát ez nem semmi – summázta Misi magyarul. Szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát, hogy most véleményt kellene alkotnia. – Sajnos én nem sokat tudok ehhez hozzátenni. A nagyságos asszony... – Megrezzent a szempillája saját kifejezésétől. – Igazából sosem szerette, hogy így hívjuk, de ez még valamikor a negyvenes években ragadt rá, úgy tudom. Nem sok húszéves lány igazgatott birtokot akkoriban *egyedül*. Néhány éve mondta ugyan, hogy szólíthatom Apollóniának, de soha nem mertem volna ilyet tenni! Mindig is nagyon elzárkózva élt. Nagyapa jól ismerte fiatal korában, de a szülei csak nyolc évet dolgoztak neki. Annyit mondott magáról, hogy a testvére már meghalt, családja pedig, a külföldi rokonait leszámítva, nincs. Mindig nagyon kedves volt, de távolságtartó. Nem nagyon mozdult ki itthonról.

A hangjában sajnálat csengett. Patrick szinte vigasztalóan válaszolta:

– Biztos nem volt rossz ember. Lehet, hogy hozott egy rossz döntést, amit már ezerszer megbánt, csak nem tudta, hogyan hozza helyre.

Misi arca felderült, láthatóan megkönnyebbült ettől a végkifejlettől. Mintha csorba esett volna a hűségén, ha más következtetésre jutnak.

Közben befejezték a vacsorát. Patrick behozta a csomagok egy részét, és faggatni kezdte Misit a szórakozási lehetőségekről, Mark pedig

kitelepedett a teraszra. Az épület hátsó oldalára látott rá, viszonylag közel volt a kerítés, ami mint egy erkélykorlát magasodott a meredély felett. A sziklák alatt mező – egy kiszáradt tómeder – nyúlt el. Messzebb, az egykori túlparton, apró csillagokként ragyogtak a Varság fényei.

A kerítés mindkét irányban karcsú bástyákba futott, amik nyilvánvalóan soha nem funkcionáltak, mindössze az építész fantáziáját dicsérték. A két bástya távolabbi oldalán már újra az áthatolhatatlan kőfal folytatódott. A birtoknak ezt a furcsa, dobogószerű alakját a természet adta ugyan, de drámaian sikerült kihasználni az elkeskenyedő csúcsba helyezett vadászházzal. Régen biztosan sokan megcsodálták a tó vizén csónakázva, és sugdolóztak falak mögé rejtett titokzatosságáról. Mark kicsit olyannak képzelte Polli nénit is, mint a házát: ő sem vegyült el a faluval.

Patrick két whiskys pohárral a kezében lépett a teraszra, és Mark, miközben átvette a sajátját, imbolygó kis fénypontot pillantott meg maguk alatt a kertben. Bár már szinte teljesen besötétedett, a jellegzetes sapka körvonala még felismerhetővé tette az alakot.

– Ez meg most mit csinál?

– Eszméletlen, mi? Hazamegy! Ott! A sziklából ki van vájva egy lépcsősor, és van egy kapu lent, a régi tó felé. Holnap mi is arra fogunk kimenni, és elmegyünk a sráccal kocsmázni! Sláinte!¹

Nem sokkal később Patrick bement a szobába, hogy szokásához híven valami kellemetlenül dübörgő zenére nyomja el az álom. Marknak azonban az a különös érzése támadt, hogy marasztalja valaki. Mintha maga a Macskakirálynő kérte volna, hogy igyon vele még egyet.

---

¹ Egészségedre! írül, ejtsd: szláncse

Mark másnap reggel Patrick dudorászására ébredt. Testvére egy kis dohányzóasztalnál ült, és épp cigarettát sodort. Amikor meglátta, hogy Mark kinyitotta a szemét, felugrott, és az orra alá dugta a művét.

– Nem tudtam aludni, bocs. Apa felhívott, és minden részletet tudni akart, egy órán át se tudtam lerázni. Olyan lelkes, mintha neki kerültek volna meg az elveszett rokonai. Elképesztő tervei vannak... Kiössz? – Azzal elindult a terasz irányába.

Mark felült az ágyban, és megdörzsölte az arcát. A nyitott ajtón beszökő friss levegő megborzongatta.

– Nádasdy-kastély? – kérdezte ásítózva.

– Az, az! – jött a válasz kintről.

Mark mosolyogva indult a testvére után. A szüleik megengedhették maguknak, hogy fenntartsanak egy lakást Budapesten, ahová az anyjuk és a nagymamájuk időről időre ellátogatott, de néha az egész család megfordult Magyarországon. Néhány évvel ezelőtt egy ilyen kiruccanás alkalmával jutottak el Nádasdladányra, ahol az apjuk, a történelem megszállottjaként, megtekintésre érdemesnek ítélte a helyi kastélyt. A Kanadába kivándorolt Nádasdy-család maradéka egy alapítványon keresztül működtette múzeumként. Amióta kiderült, hogy a fiúk örökölték, apjuk nem tágított az elképzeléstől, hogy valami hasonlót kell nekik is megvalósítaniuk.

Mark lehuppant egy rossz állapotban lévő rattanfütelbe, és megpróbált kényelmesen elhelyezkedni, majd átvette Patrick kezéből a cigarettát.

– Mondtad neki, hogy ez egyáltalán nem olyan nagy? És hogy nem is igazi kastély?

– Mondtam, hogy egy ágyban kellett aludnunk. Kinevetett. Szerinte ez egy hosszú távú befektetés. Aztán hosszasan ecsetelte a méltó kulturális örökséget, a felnőtté válást és a felelősséget. Azt hiszem, ebben a sorrendben. Én meg elszóltam magam, hogy van egy beázott könyvtár – vágott bűnbánó képet Patrick.

– Bakker! – csettintett egyet Mark, aztán hangosan tovább gondolkozott. – Kár, hogy már nincs meg a tó. Könnyebb lenne egy Macskarév nevű helyet elsütni, ha komolyabb víz is lenne a közelben.

– Hát, én mondtam, hogy egy Drakula-szálloda jobb befektetés lenne, de állítólag olyan már van, és nem is ez az eredeti helye. Az itteniek valami más dolgokban hittek, gondolom, azokban a pillanatokban vagy mi.

– Nem pillangót mondott, szerintem csak i-vel van – ásított Mark. – Gyorsan eltűnnek, asszem, valami ilyesmit jelent.

Patrick legyintett.

– Tök mindegy. Szóval a vámpír-cucc csak a szláv területeken autentikus, hiába népszerű manapság.

– Látom, fel lettél világosítva.

– Viccelsz? Én komolyan nem is értem, apa mit vár tőlünk. Oké, nem sok mindent csináltam az elmúlt években. De itt sincs semmi dolgunk. Az egész átvételt elintéztük egy meghatalmazással, a Forrás családot meg előre kifizette év végéig. Nekünk nem marad más, mint hogy kitakarítsunk és könyveket katalogizáljunk.

– Ez azért nem így van – csitította Mark. – A meghatalmazásra szükség volt, mert Polli néni nem várta ki a nyári szünetet a halálával. Ki jött volna ide februárban? Forrásék meg legalább rendben tartanak azóta is mindent. Ráadásul itt nem csak rólad van szó! Sértő, hogy kifelejtesz az eddigi felelőtlen életvitelből! – És még egyszer mélyen beleszívott a cigarettába, mielőtt visszanyújtotta volna.

– Ugyan, mindenki tudja, hogy te rendben leszel. – Patrick ezt szinte csak magának mondta. Nem tűnt féltékenynek, és Mark igazából úgy sejtette, az apjuk hozzáállása sem háborította fel igazán. Ismerte annyira az öccsét, hogy tudja, esze ágában sem lett volna idejönni *dolgozni* a nyárra.

– De egyébként, ha így érzel – vont vállat Mark –, tervezzük meg a programot! Kezdjünk el utánajárni, hogy mennyiért lehetne megcsináltatni a házat, hívjunk ide egy szakembert, hogy ez a könyvgyűjtemény ér-e egyáltalán valamit, nézzük meg a kertet...

– Hó-hó! – Patrick megadóan felemelte mindkét kezét. – Én igenis elkezdtem utánajárni dolgoknak! – Azzal az asztalon lévő tabletre bökött, és a testvére felé fordította. – Kettőt mondok: sziklamászás és off road motortúra. Kössünk üzletet! Hajlandó vagyok elismerni, hogy tudsz majdnem olyan felelőtlen lenni, mint én, ha egy hétig nem említesz semmit, amit csinálni *kellene!*

– Egy hétig?

– Igen – bólintott Patrick. – Egy hét móka, ami belefér – grimaszolt egyet –, ami itt elképzelhető. Aztán elkezdünk foglalkozni a házzal is, persze csak szép, normális tempóban. Az én tempómban.

– Nekem jó – vont a vállát Mark. – A hét végére könyörögni fogsz, hogy csináljunk valami értelmeset is, csak minél előbb itt hagyhasd ezt a porfészket, és vízre szállhass, akár még Kellyvel karöltve is.

– Meglátjuk – mondta Patrick, és elnyomta a tövig égett cigarettát.

Néhány telefonhívásba került csupán, és nemcsak az aznapi, de szinte az egész heti program kikerekedett. A Gyilkos-tó körülbelül másfél órára volt a birtoktól, és már a neve elbűvölte Patricket. Mielőtt

Erdélybe jöttek volna, újránézte gyerekkori kedvencét, a Van Helsinget, és bár annak nem járt utána, hogy egyáltalán Romániában forgatták-e, de a benne látott magas hegyek és a kegyetlen táj újra és újra lenyűgözte. Vissza is tért tízéves önmagához, és úgy képzelte, egy kalandfilm közepébe csöppent. Végre valami *igazi*, érvelt a bátyjának, nem a szokásos turistacsalogató maszlag. Egy tó, ami olyan hirtelen keletkezett, hogy juhászokat és nyájakat temetett maga alá a születésekor, és azóta is ezt a nevet viseli!

Persze itt csak visszafelé akart megállni, az elsődleges cél kétórányi kocsiútra volt, egy cseppkőbarlang. Igaz, hogy van benne egy giccses Tündérek-tava, de legalább egy Medvetemető is. A túravezető azt ígérte, hogy negyven euróért lesz a programban hegymászás, barlangászat, minden, amit bírnak és akarnak.

Így tehát autóba vágták magukat, és az egész napot a hegyekben töltötték. Olyan volt, mint egy igazi nyaralás, mindketten átadták magukat az érzésnek, nem hiányzott a tenger szabadsága, a sós víz, helyette itt volt ez az otthonitól annyira eltérő világ; gyönyörű, mégis kicsit nyomasztó, ahol nem magasságok voltak, inkább mélységek, ahol a levegő nehéz volt, az emberek mások, és ami annyira furcsa módon mégis a sajátjuk volt.

Késő délután lett, mire visszaértek, Mark mégis ragaszkodott a lovarda meglátogatásához.

A nap még ekkor is hősiezen sütött, a sárgára festett épület délibábnak tűnt a fényben, pedig egyáltalán nem lehetett takarosnak nevezni. Hatalmas bejárata messziről székelly kaput formált, de nem fából faragták, hanem ezt is kőből rakták, mint a ház körüli kerítést.

Az udvaron sehol senki, csak Polli néni egyik pulija, az a fajta kutya, amelyiknél csak akkor lehet eldönteni, melyik vége melyik, ha kilóg a nyelve. De ennek nem lógott ki, és akár nyitva tartotta a szemét, akár

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csukva, nem volt hajlandó észrevenni az érkezőket. Az egész hely néptelennek tűnt volna, ha az istálló nyitott ablakain keresztül nem hangzik fel egy-egy horkantás, és árad ki a lovak jellegzetes, szénával keveredő szaga.

A fiúk átvágtak az udvaron, és az istálló túlvégében meglátták a vödörket cipelő Misit. Ő azonnal megörült a vendégeknek.

– Mindjárt végzek! Akartok segíteni? – kiabálta.

Nyilvánvaló volt, hogy a szóhasználat ellenére inkább kedveskedni akar: nem bánta, ha hátráltatják a munkájában, ha ezzel felejthetetlen élményt nyújt. Mark szó nélkül elfogadta az invitálást, Patrick azonban háritó mozdulattal fintorgott egyet, és egy szalmakupac felé vette az irányt. Belebámult a napba, majd mikor könnyezni kezdett, kihúzott egy szalmaszálat a feje alól, és azt kezdte rágcsálni. Alaposan elnyomhatja az álom, mert már csak Mark és Misi búcsúzkodó hangjára ébredt.

– Akkor nyolckor! Ügyes voltál! – integetett a lovászfú, és eltűnt az ajtó mögött.

Patrick feltápászkodott, és a testvére nyomába eredt a kocsához. Még egy pillanatra felnézett az istálló tetején ferdén billegő szélkakasra.

– Hát, nem ebből fogunk megélni – morogta maga elé, és beszállt ő is, hogy lehetőleg örökre maga mögött hagyja ezt a naplemente fényében úszó, romos látomást.

Mark egész úton hallgatag volt, de Patrick ezt a fáradtságnak tudta be, ezért nem piszkálta. Ő kitűnően érezte magát a félórás durmolástól, amit a szénában ejtett meg.

– Csinálok egy liter kávé, összekészülünk, aztán egy óra múlva felszed minket Misi, és megnézzük, mit tud mutatni nekünk ez a hely a sötétben!